

Szentesi Zöldi László: Lenin is globalista volt

2025 július 10. Flag

Szöveg méret

90

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Értékelés kiválasztása
nincs értékelve

Még

Mérték

CSENDES ÓRÁK – A mai forradalmárok képtelenek megszabadulni az orosz bolsevikok tévképzeteitől.

Mindig hümmögve hallgatom a szózatokat, mennyire szükséges a társadalmi párbeszéd, egymás megismerése.

Kétségtelen, hogy ha az ember meggyet szed, meccsre jár vagy német söröskorsókat gy?jt, bárkivel szívesen elbeszélget, teljesen lényegtelen, milyen ideológia rabja vagy éppen szárnyaló szelleme a másik ember. Csakhogy a politikában nincs efféle átjárás, szerintem a legtöbbször párbeszédre sincs szükség, hiszen reménytelen a közeledés. Akik ezt nem fogadják el, vagy hiú etikai ábrándokat sz?nek a tények köré, esetleg olyan értelmiségiek, akiknek soha semmiért nem kellett felel?sséget vállalniuk, jobbára csak összevissza beszélnek valamilyen magasra ácsolt tet?r?l.

Ideológiai megszállott forradalmárokkal kétségtelen tárgyalni – ez tényleg alapvetés. Nem mintha rosszhiszem?ek vagy merevek volnánk, hanem mert ismerjük az ideológiájukat.

A forradalmárt a saját kiskatéja arra tanítja, hogy teljes társadalmi hatalomra és ellen?rzésre törjön, így aztán örökké az elérhetetlenre, a megvalósíthatatlanra pályázik. Mindig a vágyak mezején kószál, a valóságos életb?l réges-régen kiiratkozott, pusztán a saját szabályrendszere szerint halad. Ebb?l az örökös kielégíhetetlenségb?l származik véres radikalizmusa, a pusztítás általános ösztöne is.

Nincsenek tehát erkölcsi aggályai, éppen ellenkez?leg: csakis a mi erkölcsi aggályainkról szónokol. Az összes általam ismert forradalmárnak – érték alattuk kommunistát, anarchistát, melegjogi aktivistát, zöldséls?ségest vagy feministát – visszatér? vessz?paripája, hogy ha keresztyén az ember, akkor miért nem tör?dik bele a „modernitás” gy?zelmébe? Nem az volna a szabályrendszerünk, hogy odatartjuk a másik orcánkat? Arról persze, hogy nekik miféle erkölcsi érveknek kellene megfelelniük, szó se essék – leginkább azért, mert ilyeneket soha nem támasztanak maguk iránt. A forradalmárnak ugyanis mindent szabad, hiszen a „felvilágosult”, „haladó” emberiséget szolgálja a közös ügy, ezzel a suta magyarázattal igazolja hadjáratát a szépség, a tudás, a hagyomány ellen.

A forradalmárokkal azért sem szívesen ülünk le egy asztalhoz, stúdióba, podcastba, mert egyszer?en elment az eszük. Néhány figyelemre méltó kivételt?l eltekintve szinte valamennyi forradalmár közveszélyes megszállott. Leninr?l például, akit a globalistáktól a „neomarxistákig” (igen, ilyenek is vannak még) máig nagy tisztelet övez a baloldalon, állandóan felemlégetik, milyen pompás érzékkel ragadta meg a hatalmat 1917 ?szén, s?t el?re látta, mi a követend? út Oroszországban. Tény, amikor az orosz szociáldemokrácia sok-sok évvel a forradalom el?tt két részre szakadt, Lenin ítélte meg jól a lehet?ségeket. Martov és más mensevikek valamiképpen a német munkásmozgalmi modellt követték bérharccal, szakszervezeti mozgolódással, tárgyalásokkal, és nyitva hagyták az ajtót, mondván, a szociáldemokráciához minden munkás odaférhet. Leninék azonban kicsi, masszív felforgató csoportokat szerveztek olyan forradalmárokkal, akik semmilyen alkut nem kötnek a végs? gy?zelemig.

Martovék tehát a párbeszédben, Leninék a terrorban hittek. És – láss csodát – Oroszország 1917-ben valósággal összeomlott, néhány moszkvai és pétervári bolsevik forradalmár majd egy évszázadra átvette a hatalmat a cár országában. Hogy miért? Mert ?k akarták jobban a gy?zelmet, ügyesen megszervezték a pártjukat, valamint rájöttek, hogy ha odavágnak az üt?érre, akkor magasra fröccsen a vér.

Csakhogy Lenin, Trockij és a többi „zseni” valójában korlátolt és ügyetlen értelmiségi volt. Mindannyian könyvtárakban töltötték a fél életüket, falták a közgazdasági könyveket, szinte beleszerelmesedtek a különféle hajmereszt? elméletekbe. Hatalomra jutásuk után az is kiderült róluk, hogy alapvet? fogalmaik sincsenek Oroszországról. Azon kívül, hogy a „termel?eszközöket” el kell tulajdonítani a jogos tulajdonosoktól, valamint hadat üzentek valamennyi társadalmi osztálynak, pusztán azért, mert a marxizmus erre tanít, semmit nem tudtak az Orosz Birodalommal kezdeni. Ma már elfeledett tény, de – mesterséges inflációt szítva – egy id?re eltörölték a pénzt is, árucserére kényszerítették az ország lakóit, hiszen Marxék így álmodták meg a szocialista állam kereskedelmét.

Lenin legnagyobb kudarca kétségkívül Lengyelország 1920-as megtámadása, aminek hátterében a Nagy Ábránd munkált, vagyis az orosz bolsevikok örök reménye, hogy közel már a világforradalom. Pilsudski marsall aztán kicsit átszabta a forgatókönyvet, és miután a lengyelek a varsói csatában megalázó vereséget mértek a Vörös Hadseregre, Leninnek épkézláb magyarázatot kellett adni elvtársainak. Szerinte a lengyel munkások nem értették meg, hogy az érkez? szovjet katonák is munkások, akik éppen ?ket akarják felszabadítani,

és éretlenségüket bizonyítja az a tény, hogy a saját osztályellenségeikkel m?ködtek együtt a szovjet hadsereg ellen. Vagyis Lenin tényleg elhitte, hogy a lengyelek testvérként fogadják majd az orosz hódítót, pusztán osztályazonosságuk alapján a munkás összeölelkezik a rá fegyvert fogó másik munkással, majd együtt, karöltve, lemészárolják a nagy?késeiket. Arról, hogy a lengyel munkás patrióta is lehet, s hogy nem osztályalapon, hanem honfitársaként tekint más lengyelekre, Leninék kiképzéseinek aligha esett szó. (Rövidlítésének bizonyítéka a Sztálinnak írt alábbi táviratrészlete még 1920 júliusából: „eljött az ideje, hogy segítsük az olaszországi forradalmat,

útközben szovjetizálva Magyarországot, Csehszlovákiát és Romániát".)

Az orosz bolsevikok szó szerint elméleti szakemberek voltak, olyasvalakik, akik csak a végletekig leromlott, elszegényedett, kifosztott Oroszországban tudtak sikeres puccsot végrehajtani. Más, fejlettebb államokban hamar felszámolták a Komintern kihelyezett tagozatait, egymás után bukott el a bajor, a magyar, a szlovák tanácsköztársaság. A második világháború után a Szovjetunió új területeket szerzett, ideológiáját exportálta Kelet-Európába, de azt a harcot már Sztálin vezette, aki ezerszer ravaszabb, taktikusabb volt valamennyi 1917-es bolsevik vezetőnél. Nem mellesleg a régi elvtársak – néhány kivétellel – időközben szakszerűtarkolóvéseket kaptak, vagyis Sztálin sem szeretett velük sokat tereferélni.

Mondanom is felesleges, hogy

a mai forradalmárok semmivel sem különbek. Ők is imádják az emberkísérleteket, és készek a pusztításra, ha ideológiai céljaikat szolgálva túsul ejtik a társadalmat. Továbbá Ők sem ismerik működési közegüket, nem értik a nemzeti hagyományt, képtelenek felismerni, mire van szükségük valójában az állam polgárainak. A globalista voltaképpen kommunista,

legalábbis amennyiben a „nyitott társadalom” geneziséét alaposan tanulmányozzuk, semmi újdonságot nem tapasztalunk. Ha jobban tetszik, ártalmasságában és végcéljaiban Lenin azonos Karl Popperrel, legfeljebb a vágyott forradalom alanyai mások. Mára ugyanis kipusztult az európai munkásosztály, ezért nyitottak a férfivá lett nőket (vagy nővé lett férfiak), perverzek, nagyvárosi nyomorultak, lelki toprongyok, mindenféle más szörnyetegek felé. A globalisták is gyűlölik az államot, lebontanák az emberek közötti természetes faji, nyelvi, szexuális, kulturális, civilizációs határokat.

A kommunista és a globalista egyaránt az elpusztításunkra tör, ráadásul mindkettő elhiszi magáról, hogy a modernitás, a fény hordozója, a hagyomány pedig pusztán zárvány, csökevény. A régi és a mai forradalmárok abban is megegyeznek, hogy valójában soha nem képviselik a többséget, pénzzel, sajtóval, politikailag megtámogatott kisebbségként törnek másokra. Végezetül olyan értelemben is a máig élő Lenint fedezzük fel sok globalistában, hogy

kizárólag elméleti, ideológiai ügyeket tanulmányoznak, ha pedig véletlenül hatalmat kapnak az Európai Bizottságban, valamely államban, önkormányzatban, de akár csak egy iskolában vagy munkahelyen, a vége mindig törvényszerű összeomlás, üres kassza, káosz, erőtlen. A régi ember épít, az új mindent lerombol, ismerjük a 20. századi leckét.

Már csak ezért sem ülök le a forradalmárokkal diskurálni. És nem, nem kérek elnézést. Kérjenek azok, akik ostobán, esetleg érdektelenséggel odatörleszkednek eléjük dorombolni, köntörfalazni. A magában bízó, erős és becsületes embernek nem lehetnek ilyen barátai. Ezt azok is jegyezzék meg, aki valamikor közénk tartoztak, de új idők, új lehetőségeket sejtve manapság éppen átsasszéznak a túloldalra, a forradalmárok táborába.

Szentesi Zöldi László

www.magyarnemzet.hu

Ajánló
